

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. II. An subiaceat damnationi huic opinio asserens, posse terminari actum Fidei supernaturalis ad ea objecta, quæ probabiliter contingentur sub vera revelatione vniversali?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

simè adhareat veritati obiectivæ revelatæ. Videatur P. Suarez disp. 6. de Fide sect. 5.

10. Vbi notandum est, ex pia affectione supernaturali, quæ imperat actum Fidei supernaturalem, huic accrescere maiorem firmitatem adhesionis ad obiectum, ut tenet communis sententia Theologorum; sed ea certitudo non accrescit ex pia affectione, nisi actui certo certitudine obiectiva: & ita quamvis pia affectio naturalis possit dare actui probabili certitudinem apparentem adhesionis ad obiectum; non tamen veram certitudinem, quæ non est vera, nisi detur etiam certitudo connexionis cum obiecto.

CAPVT II.

An subiaceat damnationi huic opinio asserens, posse terminari actum Fidei supernaturalis ad ea obiecta, quæ probabiliter continentur sub vera revelatione universalis?

SYMMARIVM.

Opinio aliquorum. num. 11.

Fundamentum eius desumptum ex eo, quod Fide creditur in hac hostia esse corpus Christi Domini. num. 12.

An relata opinio concedat, actum Fidei stare cum formidine de existentia revelationis. num. 13., & seqq.

Ostenditur quam falsa sit ea opinio. n. 15.

An repugnet, quod quis actu Fidei credat, se esse in gratia? Et quid inde pro conclusione? n. 17.

Confirmatio desumpta ex Tridentino. n. 18.

Solvitur obiectio de hac hostia consecrata. num. 19.

Sub conditione implicita credimus actu Fidei, corpus Christi esse sub hac hostia. num. 20.

An aliquando possit terminari actus Fidei ad presentiam Christi in hac hostia absque vlla conditione? num. 20.

An possit credi actu Fidei sensus probabiliter contentus in Scriptura, sub conditione? num. 22.

11. **N**on desuerunt Authores, qui dicerent, terminari posse actum Fidei supernaturalis ad obiecta, quæ probabiliter continentur sub revelatione universalis: V. g. totam Scripturam Sacram revelavit Deus: si ergo aliquis sibi probabiliter persuadeat; hunc esse sensum talis loci Scripturæ, poterit illum sensum credere actu supernaturali Fidei.

12. Quam assertionem ex eo probant. Nam Fideles adorant, & credunt Fidei supernaturalis actu, in hac hostia esse corpus Christi Domini realiter præsens: & tamen hanc hostiam esse consecratam, est dumtaxat probabile, & dubitabile: ergo quando aliquid continetur probabiliter sub revelatione vera universalis, potest credi actu Fidei supernaturalis. Ideo enim credimus Fide Divina, & supernaturali, in hac hostia esse realiter præsens Christi corpus, quia revelatio universalis affirmat, Christi corpus esse realiter præsens in omni hostia rite consecrata à legitimo Sacerdote: hanc autem esse rite consecratam à legitimo Sacerdote, solum est probabile, & dubitabile; quia possumus dubitare an Sacerdos habuerit intentionem consecrandi, & an Sacerdos sit rite ordinatus, vel etiam an sit baptizatus.

Dicen-

Lumb.

13. Dicendum tamen est, eam opinionem subijci huic damnationi. Et ita expressit Lumbier citatus supra. Quod sic manifeste ostenditur. Huic damnationi subijcitur propositio, quæ propugnat, actum Fidei Divinæ stare cum notitia solum probabili revelationis, aut cum formidine de existentia revelationis: sed assensus, qui terminatur ad obiectum singulare probabiliter contentum sub revelatione univetsali, stat cum notitia solum probabili revelationis, & cum formidine de existentia revelationis: ergo talis opinio huic damnationi subijcitur. Maior patet ex ipso tenore decreti.

14. Minor probatur. Nam qui dicit, se credere Fide Divina sensum probabiliter contentum in textu Sacræ Scripturæ; vel id credit, quia talis sensus est revelatus à Deo, & contentus in revelatione Dei; vel non credit propter hoc motivum, aut determinativum? Si hoc secundum dicas; quomodo potest esse actus Fidei Divinæ, si id non credit, quia Deus dixit? est enim de essentia actus Fidei Divinæ credere, quia Deus dixit. Si vero primum dicas; sensus probabiliter contentus in textu Scripturæ, solum est probabiliter revelatus: ergo ille actus stat cum notitia probabili de tali sensu revelato; & cum formidine, ne non revelatus à Deo fuerit.

15. Similiter si quis crederet, præmotionem physicam contineri probabiliter in auxilio efficaci revelato à Deo, solum haberet notitiam probabilem, quod præmotio physica revelata esset à Deo: ergo assensus ille Fidei staret cum probabilitate de revelatione facta à Deo circa præmotionem, & cum formidine de præmotione revelata à Deo.

16. Eam autem opinionem,

quæ docet, posse terminari actum Fidei ad ea obiecta, quæ probabiliter continentur in revelatione Dei, esse falsam, & reiiciendam, ostenditur primo ex dictis cap. 1. Nam de conceptu essentiali Fidei Divinæ est vtraque certitudo, tam connexionis cum obiecto, quam adhesionis ad illud, ut constat ex cap. 1.; sed assensus, qui terminatur ad ea obiecta, quæ probabiliter continentur in revelatione; caret ea certitudine: ergo non est assensus Fidei Divinæ. Probatur Minor: nam cum solum sit probabile, revelationem extendi ad illud obiectum, potest dari formido in oppositum: formido autem, & certitudo mutuo se excludunt.

17. Confirmatur. Si possit credi Fide Divina obiectum probabiliter contentum in revelatione; posset homo, qui confessus est sua peccata cum contritione, & proposito non peccandi de cætero, credere Fide Divina, se esse in statu gratiæ: atqui hoc repugnat definitioni Concilij Tridentini: ergo obiectum probabiliter contentum in revelatione non potest credi actu Fidei Divinæ. Minor patet. Nam qui taliter confessus est omnia sua peccata, probabiliter censet, se rite confessum esse, atque adeo contineri sub eo obiecto univetsali revelato, [Omnis Fidelis, qui rite confitetur omnia sua peccata, est in statu gratiæ] ergo actu Fidei Divinæ posset credere, se esse in statu gratiæ.

18. Quod autem id sit contra definitionem Tridentini, constat. Nam sess. 6. cap. 9. sic asserit. *Quilibet, Tridentin. dum se ipsum, suamque infirmitatem, & indispositionem respicit, de sua gratia formidare, & timere potest: cum nullus scire valeat certitudine Fidei, cui non potest subesse falsum, se gratiam Dei esse consecutum.* Constat

tat

tar ergo ex definitione Concilij, non posse terminari actum Fidei Divinæ ad obiectum probabiliter contentum sub obiecto revelato, & de cuius veritate formidari possit. Et ideo hanc sententiam tuetur Lugo Cardinalis disp. 1. de Fide sect. 13. §. 4. à num. 322. P. Suarez disp. 3. de Fide sect. 13. n. 9. P. Petrus Hurtado disp. 11 de Fide sect. 4.

Lugo.
Suar.
P. Hur.

19. Ad obiectionem supra propositam de hac hostia consecrata ita respondet P. Granado controv. 1. de Fide tract. 1. disp. 6. sect. 2. num. 15. [Respondet B. Thomas art. 3. ad 4. Fidem non inclinare ad credendum, Christum Dominum determinate esse in hac numero hostia, vel illa; sed in ea, quæ fuerit rite consecrata; & ita nunquam exponitur Fides falsitati. Nec propterea cum aliquis hanc vel illam hostiam adorat, appositurus est conditionem, *si nimirum sit rite consecrata*, hoc enim reprehensione dignum esset, & devotionem multum imminueret; sed fat est implicita conditio, qua iam supponunt Fideles, se credere, & adorare sub illis speciebus Christum Dominum, supposita vera consecratione, & non aliter.] Hucusque P. Granado.

Gran.

S. Tho.

20. Iuxta quam responsionem, actum Fidei supernaturalis eliciunt Fideles, dum credunt, sub ea conditione, licet non expressâ, sed implicitâ. Quo pacto assensus ita implicite conditionatus est verus actus Fidei supernaturalis. Neque enim creditur assensu Fidei supernaturalis, hanc hostiam esse rite consecratam: quia de hoc est sola probabilitas, & statim cum formidine de vera consecratione: sed sub conditione implicita, quod hæc hostia sit rite consecrata, elicitur assensus Fidei Divinæ ad credendum, ibi esse Christum realiter præsentem.

21. An autem possit aliquando

terminari actus Fidei Divinæ ad præsentiam Christi realem in hac hostia determinata, absque vlla conditione explicita, dicam cap. 4.

22. Dices. Ergo similiter poterit quis credere actu Fidei Divinæ sensum Sacræ Scripturæ probabiliter contentum in ipsa Sacra Scriptura, sub conditione quod verus sit ille sensus. Respondeo, concedendo consequentiam. Est enim de Fide, quod si is sensus est vere contentus in illo textu Sacræ Scripturæ, est absolute verus: & consequenter qui sub illa conditione assensum præstat illi sensui, elicit actum Fidei supernaturalem. Sic enim ille assensus conditionatus non nititur revelationi probabiliter cognitæ, neque formidat de revelatione ita conditionata apprehensa.

23. Advertendum autem est, quod quamvis actus Fidei terminatus ad hanc numero hostiam consecratam, includat eam tacitam conditionem, tamen actus adorationis non est necesse, quod illam includat. Nam adorationi præcedunt duo actus, alius Fidei supernaturalis, qui includit illam tacitam conditionem; & alius prudentiæ, qui innititur fundamento moraliter certo, quod hic est verus Sacerdos, & habens intentionem consecrandi, qui actus purificat illam conditionem; atque adeo adoratio procedit absolute, & sine conditione.

